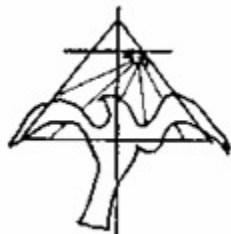

10
říjen
2016

Košířský farní list

ŘÍJEN

AKTIVNÍ SLAVENÍ EUCHARISTIE

V minulém farním listě jsme věnovali pozornost významu liturgie. V tomto textu se zaměříme na aktivní a vědomou účast věřících laiků na slavení eucharistie.

Především nelze tuto aktivní účast chápat povrchně, domnívat se, že spočívá především ve výkonu určitých služeb jako je čtení mešních perikop, zpěv žalmu v podání zpěváka od ambonu, v hudební produkci, ministrování, přinášení obětních darů a jiných úkonů svěřených určitým osobám.

Aktivní účast při slavení eucharistie předpokládá jako nezbytný základ – křesťanskou víru –, která svým obsahem souzní s vírou jedné, svaté, katolické a apoštolské církve. Nelze proto libovolně, třeba z určitých společenských nebo politických či ekumenických důvodů, zvát k účasti na tomto posvátném slavení kohokoliv, kdo tuto víru s námi nesdílí. To neznamená, že bychom chtěli vyhánět z kostela nějakého náhodného účastníka nebo toho, kdo se octne na mši sv. jako známý nebo příbuzný při určitých obřadech jako je svátost křtu nebo svátost manželství.

Dalším základním předpokladem k aktivnímu slavení eucharistie je kromě víry také **svátost křtu** a z ní plynoucí **všeobecné kněžství věřících** v účasti na Kristově kněžství. K tomuto spojení podává vysvětlení Instrukce Redemptionis sacramentum II. kap., čl. 36:

„Slavení mše svaté jako úkon Krista a církve představuje střed celého křesťanského života jak

pro církev všeobecnou tak místní i pro jednotlivé věřící, kterých „se však týká různým způsobem podle různého stupně svěcení, úkolů a činné účasti. „Křesťanský lid tak jako ‘vyvolený rod, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví ukazuje svoji sounáležitost a hierarchické uspořádání’. **„Všeobecné kněžství věřících** a kněžství služebné čili hierarchické se sice od sebe liší podstatně, a ne pouze stupněm, přesto však jsou ve vzájemném vztahu, neboť jedno i druhé – každé svým vlastním způsobem – **má účast na jediném kněžství Kristově.**”

Všichni věřící, osvobození od svých hříchů a přijati do církve skrze křest, trvalým znamením jim vtíštěným, jsou uschopněni k bohoslužbě křesťanského náboženství, aby se v síle svého královského kněžství a ve vytrvalosti v modlitbě a chvále Boha projeví jako **oběť živá, svatá a Bohu milá a přezkoušená ve všem svém konání**, aby všude svědčili o Kristu a tomu, kdo se jich zeptá, podali vysvětlení své naděje ve věčný život. Proto i účast věřících laiků na slavení eucharistie a dalších obřadech církve nemůže být snížena na pouhou přítomnost, navíc ještě pasivní, ale je třeba ji chápat jako **úkon víry a křestní důstojnosti**.

Trvale platné učení církve o podstatě eucharistie, která nemá pouze charakter hostiny, ale také a zejména oběti, ať je správně považováno za základní kritéria pro plnou účast věřících na tak veliké svátosti. Toto tajemství „bývá zbaveno své obětní hodnoty a bývá prožíváno tak, jako by nemělo jiný smysl a hodnotu než společné bratrské setkání.“ (Jan Pavel II. Encyklika o eucharistii a jejím vztahu k církvi č. 10. Praha : Karmelitánské nakladatelství, 2003.)

Při slavení eucharistie je třeba zachovat pevný **řád** stanovený církevními předpisy. Zároveň je umožněna pestrá **rozmanitost** v rámci tohoto pevného řádu, jak uvádí RS v čl.39:

„Nedávná reforma liturgických knih umožnila pro podpoření a ozřejnění aktivní účasti podle záměru koncilu recitování aklamací a odpovědi, zpěv žalmů, antifon a písní a také úkony, gesta a postoje těla, postarala se, aby v danou chvíli bylo dodržováno posvátné mlčení, a v rubrikách myslela i na části, které patří věřícím. Je dán široký prostor i pro náležitou svobodu přizpůsobení založenou na principu, aby každá bohoslužba odpovídala potřebám, schopnostem, a duchovní připravenosti a povaze zúčastněných, a to podle možností určených liturgickými normami. Ve výběru písní, melodií, modliteb a biblických čtení, v přednesu kázání, v sestavení přímluv, v přednesení výzev a ve výzdobě kostela podle liturgické doby existuje široká možnost vnést do každé bohoslužby jistou rozmanitost, která by napomohla lepšímu pochopení bohatství liturgické tradice s ohledem na pastorační požadavky a dodala bohoslužbě zvláštní rozměr, a tak umožnila vnitřní účast. Je však nutno připomenout, že působivost liturgických úkonů se nenachází v neustálém pozměňování obřadů, ale v Božím slově a v hlubším slavení tajemství.

Ačkoli slavení liturgie bezesporu nechybí známka aktivní účasti všech věřících, neznamena to, že by všichni museli kromě předpokládaných úkonů a postojů těla aktivně něco konat a že by každý musel nutně zastávat nějaký konkrétní liturgický úkol. Katechetická výuka ať se spíše postará o to, aby pečlivě napravila povrchní znalosti a způsoby rozšířené v posledních letech na některých místech a aby ve věřících neustále probouzela obnovený smysl velkého **obdivu před hloubkou tajemství víry**, kterým je eucharistie, při jejímž slavení církev neustále přechází „od toho, co zastaralo, k tomu, co je nové. Ve slavení eucharistie, tak jako v celém křesťanském životě, který z ní čerpá sílu a k ní tíhne, se totiž církev, jako svatý apoštol Tomáš, v úctě klaní před ukřižovaným Pánem, zemřelým, pohřbeným a vzkříšeným v plnosti své božské záře, a neustále volá 'Pán můj a Bůh můj!' “ (RS čl. 40)

Slavení eucharistie jako pramene, vrcholu a středu celého křesťanského života nelze chápat izolovaně bez potřebného **liturgického kontextu** stejně jako bez vztahu k celému lidskému životu. K tomu RS v čl. 41 poznamenává:

K probuzení, podpoření a nasycení vnitřního smyslu pro účast na liturgii se jako zvláště užitečné jeví širší vytrvalé slavení **liturgie hodin, využívání svátostin a křesťanská lidová zbožnost**. Taková zbožnost, „která ačkoliv se přímo právně netýká posvátné liturgie, je vpravdě obdařena obzvláštní důležitostí a důstojností,“ a zvláště pokud je podporována a schválena samotným učitelským úřadem církve, je určitým způsobem spojena s liturgickým kontextem, což platí především pro **modlitbu růžence**. Neboť tyto úkony zbožnosti vedou navíc křesťanský lid k účasti na svátostech, a zvláštním způsobem na eucharistii, „jak k rozjímání o tajemstvích našeho vykoupení, tak k následování zářných příkladů svatých. Tím již přispívají spasitelnými plody k naší účasti na liturgické bohooctě.“

P.L.

Liturgický kalendář

ŘÍJEN 2016

1. sobota	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
4. úterý	Památka sv. Františka z Assisi
6. čtvrtek	Sv. Bruna, kněze
7. pátek	Památka Panny Marie Růžencové – první pátek v měsíci
9. NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
11. úterý	Sv. Jana XXIII., papeže
12. středa	Sv. Radima, biskupa
14. pátek	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
15. sobota	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. NEDĚLE	29. neděle v mezidobí
17. pondělí	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. úterý	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19. středa	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků Sv. Pavla od Kříže, kněze
21. pátek	Bl. Karla Rakouského
22. sobota	Sv. Jana Pavla II., papeže
23. NEDĚLE	30. neděle v mezidobí
24. pondělí	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
28. pátek	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
30. NEDĚLE	31. neděle v mezidobí VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze s dokončením výkladu evangelia sv. Jana budou **v sobotu 1. a 15. října** ve farním sále u kostela sv. Jana Nep. po večerních bohoslužbách.

Katecheze dětí

První katecheze dětí budou **ve čtvrtek 6. října**. Od 15. hod. mladší a od 16. starší děti.

Koncert

Skupina *DISTANCE* srdečně zve na koncert **v úterý 18.10. v 19,30** do farního klubu františkánů na Jungmannově nám.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ŘÍJEN

1. Aby **novináři při výkonu svého povolání** byli vždy obdařeni úctou k pravdě a vytříbeným smyslem pro etiku.
 2. Aby **Světový den modliteb za misie** obnovil ve všech křesťanských společenstvích radost a odpovědnost za zvěstování evangelia.
 3. Ať se **naš národ** vrátí ke svým křesťanským kořenům a naši biskupové ať mají odvahu jasně se svým slovem vyjadřovat k problémům ve společnosti.
-

Svatý Jan XXIII., papež – památka 11. října

V neděli dne 27. dubna 2014 prohlásil papež František v přítomnosti obrovského množství lidí za svaté papeže Jana XXIII. a Jana Pavla II. Oba světci jsou z nedávné doby a máme je ještě v paměti. K osobě sv. Jana XXIII. řekl přitom papež František: „Nezapomínejme, že právě svatí posouvají církev vpřed a umožňují její růst. Svoláním koncilu svatý Jan XXIII. prokázal vnímavou *poddajnost Duchu svatému*, nechal se vést a byl pro církev pastýřem, vedeným vůdcem, vedeným Duchem svatým. To byla jeho obrovská služba církvi a proto o něm rád přemýšlím jako o *papeži, který byl poddaný Duchu svatému*.“

Připomeňme si nejdůležitější momenty života sv. Jana XXIII.

Angelo Giuseppe Roncalli se narodil v malé vesnici Sotto il Monte poblíž Bergama v severní Itálii jako dítě chudých nájemců půdy dne 25. listopadu 1881. Byl velmi nadaný, ukončil brzy školu a v semináři byl pak nejmladším. V 19 letech skončil výuku, ale neměl předepsaný věk 24 let na vysvěcení na kněze. Byl proto poslán do Říma na Gregoriánskou univerzitu. Po vysvěcení na kněze r. 1904 zůstal 15 let v Bergamu jako sekretář biskupa a učil přitom v semináři. V první světové válce byl vojenským kaplanem. Od r. 1921 působil v Římě v papežské kongregaci pro šíření víry v Itálii. V r. 1925 byl vysvěcen na biskupa a vyslán jako apoštolský vizitátor do Bulharska a později do Turecka. Tím začala jeho diplomatická kariéra. Od r. 1945 byl papežským nunciem v Paříži. V r. 1953 byl jmenován kardinálem a ustanoven benátským patriarchou (to je tradiční název pro benátského arcibiskupa).

Dne 28. října 1958 byl v konkláve při jedenácté volbě ve věku 77 let zvolen papežem. Přijal od r. 1415 neužívané jméno Jan s pořadovým číslem XXIII. Tak bylo vyjádřeno, že Jan XXIII. sesazený kostnickým koncilem nebyl právoplatným papežem.

V r. 1959, rok po svém zvolení, vyhlásil záměr svolat koncil. Papež Jan XXIII. pak Druhý vatikánský koncil zahájil 11. října 1962 a řídil jeho první zasedání, které trvalo do 8. prosince téhož roku.

Stojí za zmínku, že týden před zahájením koncilu opustil jako první papež od r. 1870 Vatikán a vykonal pouť k hrobu sv. Františka do Assisi.

Druhého zasedání koncilu se již nedočkal. V r. 1963 onemocněl a zemřel večer 3. června 1963.

Vydal sedm encyklik (známé jsou *Mater et Magistra* a *Pacem in terris*). Založil Sekretariát pro jednotu křesťanů. Jmenoval první mimoevropské kardinály – v Africe, Japonsku a na Filipínách. Pravidelně vykonával návštěvy své římské diecéze, často nemocnice a věznice. Byl známý svým smyslem pro humor a v Itálii byl velmi oblíben a nazýván Papa Buono – Dobrý papež.

Byl velkým ctitelem modlitby svatého Růžence. Ranní a večerní modlitby, které sestavil, máme v českém kancionálu.

Papež Jan XXIII. byl prohlášen za blahoslaveného papežem [Janem Pavlem II.](#) 3. září 2000 na Náměstí sv. Petra.

Papež František stanovil za den jeho uctívání nezávaznou památkou 11. říjen (výroční den zahájení koncilu).

Podle pramenů z Internetu (*Radio Vaticana, Santiebeati, cirkev.cz, kapky.eu, aj.*)

MP

Zprávy ze života cíkve

Světice Roku milosrdenství - Matka Tereza z Kalkaty

V neděli 4. září 2016 prohlásil papež František při slavnostní bohoslužbě na svatopetrském náměstí v Římě „misionářku lásky“ Matku Terezu z Kalkaty za svatou. Mši sv. spolu s ním slavilo na 70 kardinálů, 400 biskupů a více než 1 700 kněží. Slavnosti se zúčastnilo dvacet státních delegací včetně delegace indické. Na předních místech usedlo i 1 500 bezdomovců, které Misionářky lásky dovezly do Říma z různých italských měst. Misionářky lásky přivezly do Říma i kříž s ostatky Matky Terezy. V pondělí 5. září pak církev poprvé slavila svátek sv. Terezie z Kalkaty. Na svatopetrském náměstí, opět přeplněném poutníky, sloužil k její poctě první mši sv. státní sekretář Pietro Parolin.

V pondělí 5. září požehnal P. Ladislav Nosek, SJ, v jezuitském kostele Panny Marie Nanebevzaté nástěnnou pamětní desku připomínající návštěvu Matky Terezy v tomto brněnském kostele v r. 1984. Je příznačné, že Matka Tereza, která celý život prokazovala skutky milosrdenství chudým a poníženým, byla svatořečena v Roce milosrdenství!

Krátká biografie: *Matka Tereza se narodila 27.8.1910 ve Skopje v albánské oblasti Kosova do poměrně bohaté a šťastné katolické rodiny a dostala křestní jméno Agnes. V r. 1928 studovala v Irsku, kde vstoupila do řehole Naší Paní Loretánské. Po dvou měsících odejela do Indie. Noviciát prožila v Darjeelingu. Přijala jméno Tereza z úcty ke sv. Terezii od Dítěte Ježíše. V r. 1931 složila časné sliby a odjela studovat do Kalkaty. V r. 1934 složila věčné sliby a stala se ředitelkou bengálské části High school (střední škola) v Kalkatě. V r. 1946 při cestě vlakem na exercicie do Darjeelingu ji hluboce zasáhla bída chudých spolucestujících a učinila životní rozhodnutí. S pomocí kalkatského arcibiskupa dostala od papeže svolení opustit kongregaci. Absolvovala ošetrovatelský kurz a 25.12.1948 na svátek Narození Páně začala plnit své poslání ve službě chudým, opuštěným a nemocným. V r. 1950 měla již 10 spolusester. Napsala pravidla nové kongregace sester Matky Terezy, kterou Vatikán po dlouhém zkoumání schválil pod jménem Misionářky lásky. Dílo Matky Terezy se rozšířilo po celém světě, ve všech kontinentech byly zakládány a dodnes pracují kongregační domy Misionářek lásky, sester Matky Terezy. Její osoba a její práce byla oceněna mnoha světovými cenami včetně Nobelovy Ceny Míru (1979). Procestovala celý svět a setkala se s představiteli prakticky všech světových vlád. Zůstala ale vždy skromnou a pokornou služebnicí svého Pána, která poznala i temná životní zákoutí, ale nikdy neztratila víru v Něj. Zemřela v pověsti svatosti 5. 10. 1997 v Kalkatě. Jejího pohřbu se zúčastnili nejen zástupci řady světových vlád, ale i množství lidí ze všech společenských vrstev i těch nejubožejších, kterým odevzdala celý svůj život.*

Socha sv. Anežky České v Římě

Při národní pouti do Říma v sobotu 10. 9. 2016 předali čeští poutníci papeži Františkovi jako dar sochu sv. Anežky České. Pískovcovou, 160 cm vysokou plastiku, vytvořili podle návrhu Aleny Kubicové studenti Střední průmyslové školy kamenické v Hořicích. Papež české poutníky přijal při mimořádné generální audienci, sochu na svatopetrském náměstí požehnal a ta byla posléze umístěna do baziliky sv. Petra do kaple svatých patronů Evropy, v blízkosti hrobu sv. Petra. Oficiální českou delegaci vedl ministr kultury ČR Daniel Herman. Členkou delegace byla také místopředsedkyně Senátu PČR Miluše Horská, z jejíž iniciativy celá akce vznikla, policejní prezident generál Tomáš Tuhý a řada dalších osobností českého politického života. Církevní delegaci vedl kardinál Miloslav Vlk, její součástí bylo několik biskupů a kněží a stovky českých a moravských věřících

Generální audience se zúčastnila také „naše boromejka“ S.M. Agnes, která nyní žije a pracuje v Římě. Svou účast charakterizovala jako mimořádný zážitek, socha se jí velmi líbí a její umístění ve svatopetrské bazilice pokládá za mimořádné významení.

JÁHENSKÉ SVĚCENÍ NA STRAHOVĚ

V neděli 18. září 2016 se v 16.00 hod. ve strahovské bazilice Nanebevzetí Panny Marie při slavnostní mši svaté rukama budějovického světícího biskupa Pavla Posáda udělilo jáhenské svěcení strahovskému profesovi (klerikovi se slavnými sliby) Hyacintovi Pavlu Kuchtovi O. Praem.

Na začátku bohoslužby se k liturgickému průvodu celebrujícího biskupa, strahovského a novoříšského opata, strahovského převora a podpřevora i ostatního kléru, kandidáta jáhenského svěcení a ministrantů k oltáři ozýval dojímavý chorální zpěv Veni, Creator Spiritus. Strahovský opat potom představil kandidáta jáhenské služby a potvrdil jeho způsobilost. Biskup jej přijal do sboru jáhnů.

V homilii potom připomněl trojí stránku v životě Božího služebníka: povolání, posvěcení a poslání.

Povolání přiblížil naprosto jednoduchým způsobem. Bůh si prostě člověka vyhlédne a dá mu poznat, že jej volá. Není třeba vyhledávat různé dramatické zápletky nebo být odkázán na často omílané představy, jak se někdo zamiloval a potom odmíloval a ze zklamané lásky se vydal na cestu ke kněžství nebo do řehole. Boží povolání je neodvolatelné. Člověk se může od Boha odvrátit, ale On je absolutně věrný.

Posvěcení k jáhenské službě je první stupeň kněžského svěcení před kněžským a biskupským svěcením. Smyslem tohoto svěcení je pověření ke službě podle příkladu Spasitele, který nepřišel na svět, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny. Biskup citoval myšlenku Abrahama Lincolna: „Člověka poznáte, když mu svěříte moc“. Jako příklad uvedl žáka, kterému svěřil učitel na určitý čas třídu a on se choval jako krutý tyran. Jáhnovi je svěřena služebná moc. I když později přijme kněžské nebo biskupské svěcení nepřestane být jáhnem. Tento předchozí stupeň svěcení v něm zůstává a má se jím cítit zavázán.

Na povolání a svěcení navazuje poslání. Pán Ježíš použil výmluvný obraz bohaté žně, na níž je dělníků málo. Biskup zdůraznil, že tou bohatou žní je Boží dobrota, láska, pokoj, kterými má svěcenec oblažovat duše těch, ke kterým přichází. Byl vybrán z lidu a pro lidi. Svěcením se nestává někým cizím, jemuž by se měl člověk raději vyhnout.

Po bohoslužbě slova byl kandidát jáhenské služby svěřen přímluvám svatých v litaních tváří k zemi, v poloze naprosté odevzdanosti a pokory. Potom jej biskup svěřil Boží péči a ochraně v modlitbách, vložil na něho ruce – podstatným úkonem svěcení a předal mu symbolicky evangelium se slovy: „Věř evangelium, uč evangelium a žij evangelium!“ Na závěr mu předal pozdravení pokoje, ke kterému se připojili ostatní přítomní jáhni.

Při slavení eucharistie bylo možné zakoušet v gestech a slovech celebrujícího biskupa přítomnost Pána Ježíše. Nezapomenutelný byl pro mě jeho pohled z očí do očí a liturgický pozdrav: „Pokoj tobě, drahý otče!“

Po tradičním děkování na konci bohoslužby ještě otec biskup vyjádřil ochotu a přání přijet na Strahov světit častěji a připojil glosu k duchovnímu povolání. Vzpomněl si na otázku, kterou mu někdo položil, když působil jako spirituál kněžského semináře: „Otče, kolik tam máte těch chlapců?“ Odpověděl: „Tolik, kolik jich pošlete“. A dodal, že nestačí se jen modlit za nová duchovní povolání. To umí každý. Je třeba je porodit, vyživit a vychovat. To už tak samozřejmé není. Je to však úkol rodičů.

Můžeme konstatovat, že i když třeba člověk svěcence osobně nezná, může na takové slavnosti prožít velmi blízkou přítomnost Krista a Jeho Církve.

P.L.

Katolická charismatická konference

Začátkem července jsem se poprvé účastnil Katolické charismatické konference v Brně – myslím, že je to každoroční největší duchovní (katolická) akce v Čechách.

Cenově je to velmi dostupné i pro studenty – ti můžou ušetřit, když jim stačí bydlení v tělocvičně (50kč/noc). My (s Barčou) jsme byli spokojeni na kolejích Vinařská, odkud jsme docházeli na Výstaviště, kde se celá konference konala, pěšky.

Oceňuji i to, že v ceně byla "lítačka" na celé Brno a to nejen na šalinu. Zvláště po večerech mohl člověk uplatnit tuto výhodu a podnikat malé výlety hromadnou dopravou. Dokonce nás jednou kontroloval revizor. Další dny, když revizoři viděli typické oranžové šňůrky na krku, už věděli o co jde a nikoho nekontrolovali. Konference začala ve středu večer 6. července mší svatou. Záštitu nad jejím konáním převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a náměstek hejtmána Ing. Roman Celý, finančně ji podpořil Jihomoravský kraj a statutární město Brno.

Mottem konference byla věta z knihy proroka Ozeáše „Před jeho tváří budeme žít“ (Oz. 6,2). Do děje a soustředění nás po modlitbě chval vtáhl první přednáškou „Pojďte, vraťte se k Hospodinu“ P. Vojtěch Kodet, výrazná tvář a spoluorganizátor celé akce. Přednáška i způsob jakým vyprávěl P. Kodet mě nadchnul, mám rád

i jeho knížky.

Každý denní program měl podobnou strukturu. Ráno se začínalo modlitbou chval a to v 9h, což stačilo i spáčům, nebo těm, kteří si chtěli plně využít po večerní soukromé programy. Po modlitbě následovala přednáška – každá tento rok vycházela z inspirace proroka Ozeáše. Ve 12h začínal oběd, vzhledem k hromadnému výdeji jídel a množství lidí byly na oběd skoro dvě hodiny. V rámci poledního klidu, kdo chtěl mohl jít na divadelní představení (nejen pro děti), využít možnosti svátosti smíření či přímluvné modlitby nebo si jen tak poklábat s přáteli v trávě pod stromem. Následovala odpolední přednáška a podvečerní mše svatá. Mezi tím přestávky.

Moc se mi líbilo, že přestávky využívala „kulturní referentka“ Katka Lachmanová (hlavní organizátorka a smekám před ní klobouk) k organizačním aktualitám a představování knižních novinek – na co se zaměřují, pro jakou cílovou skupinu jsou vhodné. Zmiňovala i nejrůznější vtipné perličky.

Vzadu v hale, kde probíhaly přednášky, měla různá nakladatelství zaměřená na křesťanskou tematiku rozložené knížky. Bylo tam toho hodně a po takové reklamě se myslím i hojně prodávaly. My jsme si koupili asi 5 knížek. Jednu s kreslenými vtipy o papeži Františkovi pro zasmátí.

Průběh, informace, registraci, výdej jídel všechno dělali mladí

dobrovolníci. Jedni měli žlutá trička – říká se jim citróni a starají se o organizaci. Druzí s oranžovými tričky – pomeranči se starají o dětskou konferenci, která je určená pro děti od 4 let.

Ještě se chci zmínit o modlitbě chval. Když jsem jel na konferenci, měl jsem jen takové spíše tušení, že to je modlení – chválení Boha za doprovodu hudby a zpěvu, prokládané citáty z Bible. Platí tady přesně to, že kdo zpívá 2x se modlí. Právě při této modlitbě chval – zvláště sobotní večer, kdy se kolem vás všichni modlí, zpívají a poslouchají krásnou hudbu se vytvoří úžasná atmosféra pospolitosti a jednoty s Bohem. Nedá se popsat - doporučuji prostě zažít.

Programy byly dobrovolné, každý se mohl účastnit toho, co chtěl. Po celou dobu bylo krásně, ale horko, uvnitř však byla příjemná klimatizace. Výhoda byla, že z haly se zvuk přenášel i ven a někteří např. s kočárky se mohli účastnit všeho a přitom dohlížet na ty nejmenší. Na celé organizaci se mi

P. Vojtěch. Kodet

líbilo, že je určena všem věkovým kategoriím i celým rodinám. Konferenci si naplno užily i děti ve speciálním programu dětské konference ve druhém pavilonu, jejíž ochutnávku mohli všichni sledovat na hlavním pódiu během sobotního odpoledne. Děti na výzvu svého moderátora skutečně "dospělákům" okouzlejícím způsobem ukázaly, jak vypadá nespoutaná radost Božích dětí před tváří milujícího Otce.

Jeff Scaldwell

Potkal jsem tam řadu známých, mezi jinými i Václava Plíška, který tam byl pracovně. Televize Noe celou konferenci natáčela a její záznamy si můžete prohlédnout v archivu TV Noe. Jednou byl přímý přenos z druhé haly a na mši zůstal jediný kameraman, právě Václav. Naskytla se příležitost a rychle mě zaučil do kamerování a malinko jsem mu pomohl. Byl jsem ve spojení s přenášecím vozem, kde mě dávali pokyny. Zajímavá zkušenost.

Jak jsem pochopil, na každý ročník si zvou hlavního hosta – přednášejícího z jiné země. Letos to byl Angličan Jeff Scaldwell. Líbil se mi jeho humor. Dokázal si dělat legraci sám ze sebe, z anglického humoru. Neustále nám kladl na srdce, abychom Boha brali jako milujícího Tatínka. On miluje každého z nás naprosto bezpodmínečně a vzkazuje nám: „Ty jsi můj kluk! Ty jsi má holka! Mám z Tebe obrovskou radost a toužím po tom, aby ses mě nebál(a) a přicházela ke mně a říkal(a)s mně o všem, co prožíváš. Já jsem s Tebou a nic Tě od mé lásky nemůže odloučit.“ Když se my trápíme, Bůh se

trápí mnohem víc. Ke konci článku tedy vložím jeho myšlenku: Máme se pokusit jakoby vrátit se v duchu do rajske zahrady a se stejnou bezprostředností jako první lidé znovu objevit Boží přítomnost a Jeho otcovské srdce.

Protože se konference v Brně konala podesáté, a je tak příležitost slavit malé jubileum, doplním mé ohlédnutí krátkou statistikou. Zúčastnilo se jí 7453 registrovaných účastníků, 1450 dětí, z toho 920 na dětské konferenci, více než 200 žluto-oranžových pomocníků a dalších organizátorů, jimž patří velké poděkování. Ti všichni se po několik dnů snažili vytvářet společenství mezi sebou i s tím Jediným ve třech osobách, bez něhož by celá akce postrádala smysl.

V.D.

Panna Maria Růžencová

Dne 7. října si připomínáme svátek Panny Marie Růžencové. Slavení této liturgické památky – původně pod názvem Panny Marie Vítězné – ustanovil od roku 1572 papež sv. Pius V. ve výroční den vítězství křesťanské Evropy v boji s Turky u Lepanta 7. 10. 1571. Památka byla už r. 1573 přeložena na první říjnovou neděli. Nástupce Pia V. papež Řehoř XIII. tento svátek přejmenoval na Svátek růžence. Po dalším vítězství křesťanů nad Turky u Petrovaradína u Nového Sadu v Srbsku r. 1716 byl svátek rozšířen na celou církev. R. 1883 papež Lev XIII. zahrnul invokaci Královna posvátného růžence do loretánských litaní a znovu potvrdil tento svátek. Od r. 1913 se P. Maria Růžencová slaví každý rok přesně [7. 10. na](#) památku oné vítězné bitvy...

Vraťme se do doby před 445 lety a vedení Církve sv. Piem V. Byla to doba šíření herezí, protestantismu a agresí tureckých vojsk. Pius V. viděl zoufalou situaci tehdejší církve i smrtelné nebezpečí ze strany Osmanské říše a proto vsadil všechno na RŮŽENEC. R. 1569 v apoštolské konstituci "Consueverit" zavedl tuto modlitbu v celé církvi. A nejen to: Tento velký muž vytvořil i přes nesmírné obtíže SVATOU LIGU tj. spojené námořní síly Papežského státu, Španělska, Benátek, Maltézských rytířů, Janovské republiky, Toskánska, Savojska a Urbina. Papež obětoval i obrovské množství modliteb, především modlitby růžence a věřící se na jeho výzvu modlili s ním...

Ve veliké bitvě v Jónském moři v zálivu Patras u ostrova Naupaktos neboli Lepanta v Řecku proti sobě bojovalo 500 lodí a 170 tisíc mužů. Na lodích křesťanských vojsk byly dle očitých svědků vztyčeny kříže a velitel vojska don Juan de Austria si před zahájením bitvy klekl před křížem a úpěnlivě prosil o Boží pomoc. Všichni vojáci ho následovali... byly to dojemné okamžiky... Za několik hodin bylo potopeno 113 tureckých galér, zajato 117 lodí, osvobozeno 12 tisíc křesťanských otroků... Spojené námořní síly Svaté ligy rozdrtily a doslova zmasakrovaly hlavní flotilu Osmanské říše, dosud považované za neporazitelnou. Bitva nejen vážně podlomila osmanskou námořní moc, ale především ZACHRÁNILA EVROPU před velkou invazí tureckého islámu, bezprostředně ohrožujícího celé Středomoří. Vítězství u Lepanta bylo v Evropě považováno za zázrak a protože bylo připisováno přímělu Panny Marie, vyprošené modlitbou růžence, byl na památku ustanoven tento svátek.

Panno Maria ved' i nás svou pomocí a přízní, abychom dokázali také bojovat a uchovat svou křesťanskou víru. Ochraňuj křesťanskou Evropu před nebezpečím a dodávej sílu našim modlitbám a skutkům milosrdenství i boje za víru, naději a lásku. Amen.

M. Val.

Prameny: Ignác Pospíšil: blogg v [idnes.cz](#), [Fatima.cz](#), Jan Chlumský: Životopisy svatých, Wikipedie

Pražští arcibiskupové

26. část

Jan Lohelius (1549 – 2. Listopadu 1622) byl v pořadí 12. pražským arcibiskupem a zároveň 27. velmistrem řádu Křižovníků s červenou hvězdou.

Narodil se jako syn čeledína pravděpodobně na panství kláštera Teplá. Ve svých třinácti letech vstupuje do služeb premonstrátského Tepelského kláštera jako čeledín a je s tímto klášterem spjat až do smrti. V roce 1573 vstupuje do řádu premonstrátů. Opat Tepelského kláštera si jej velmi oblíbil pro jeho nevšední nadání a inteligenci. Nechává jej nejprve vzdělávat v hudebních vědách a později se stává varhaníkem. V roce 1575 skládá sliby a v témže roce jej opat posílá na studia teologie do Prahy, kde byl roku 1577 vysvěcen na kněze. Z roku 1578 se nám také dochoval ve strahovské knihovně kodex *Casus noc scientiae*, což je soubor vědomostí které Jan Lohelius považoval pro sebe natolik důležité, že je nechal sepsat. Po dokončení studií se vrací zpátky do kláštera v Teplé, kde velmi horlivě brojí proti protestantům. Ale již v roce 1578 je jmenován převorem Strahovského kláštera, kde má napravit velmi špatné hospodářství opata Jakuba ze Šternovic, což se mu nakonec podařilo, a stabilizuje klášterní finance. Při této činnosti padl do oka císaři Rudolfovi II. Na císařovu přímělu se v roce 1585 stává generálním vikářem premonstrátů pro všechny císařovy země a polské provincie,

dále je vítaným rádcem pražských arcibiskupů v boji proti protestantismu. Během tohoto období velmi dbá o nápravu klášterů v českých zemích zvláště tím, že dosazuje mladé vzdělané mnichy na místa opatů a převorů. Roku 1601 koná cestu do Říma, kde žádá o potvrzení některých privilegií pro premonstrátské kláštery, záhy nato (roku 1602) je jmenován sufragánem pražského arcibiskupství. Jelikož byl v tu dobu arcibiskup Karel z Lamberka již velmi nemocen, faktickým arcibiskupem je od této chvíle Jan Lohelius, který řídí celou arcidiecézi.

Roku 1604 přijímá biskupské svěcení, a vede tuhý boj proti protestantům posíleným Rudolfovým majestátem. Na žádost císaře Matyáše papež Pavel V. vydává 14. května bullu kde se Jan Lohelius stává arcibiskupem koadjutorem a 8. prosince po smrti Karla z Lamberka pražským arcibiskupem. V tuto chvíli Lohelius velmi tvrdě tlačil na protestanty a to i přes Rudolfův majestát. Dosazoval katolické faráře, nechal zbořit protestantský kostel v Hrobech, postavený na pozemku pražského arcibiskupství a tím pádem zde mohl kostel stát pouze se souhlasem arcibiskupa, který povolení nikdy nevydal. Tato akce se stala záminkou pro pražskou defenestraci a následné stavovské povstání. Po porážce stavovského povstání Jan Lohelius slavnostně znovu vysvětil Svatovítskou katedrálu, která byla během povstání používána jako kalvinistická modlitebna. V konfiskacích po stavovském povstání vymohl nazpět značnou část arcibiskupských statků ztracených v předešlých letech. Jeho posledním aktem proti protestantům byl naprostý zákaz přijímání pod obojí v roce 1622.

Ovoce svých protireformačních snah se však nedočkal, umírá 2. listopadu 1622 a je pohřben ve strahovském klášteře.

J. Vaš.

Zdroje: www.wikipedia.org, <http://www.muzeumcheb.cz/odbor/osob/lohelius/lohelius.html>
Ottův slovník naučný

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD., O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné